

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

38. Per hunc vobis remiſſio peccatorum annuntiatur ab omnibus, à quibus non potuistis in lege Moysi iustificari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

38. *Per hunc vobis remissio peccatorum annun-
ciatur ab omnibus à quibus non petuistis in
lege Moyse iustificari.*

Cap. vii.
co.

Catholica
religionē
falso tra-
ducit.

Reconci-
liatio per
Christum
quomodo
semper ne-
cessaria.

Hæreticorum proprium est quod de il-
lis B. Iudas Apostolus scripsit: *Quæ a-
tem ignorant, blasphemant.* Et si quis dogmata
hodie controuersa animo percurrat, in ple-
risque sanè aduerter, sententias Catholicas
ab hæreticis reprehensas, non nisi falsas esse
suppositiones, vel ab illis calumniosè con-
fictas, vel ex ignorantia partim crassa, par-
tim affectata, animo conceptas. Eius rei ex-
emplum in præcipuo ferè Christianæ do-
ctrinæ capite de remissione peccatorum per
Christum hoc loco se offert. Sic enim hic
scribit Calvinus: *Refellitur hac particula impium
Papistarum commentum, quo tradunt nō nisi origi-
nale peccatum, & actualia quæ ante baptismum
commissa sunt, purè & gratuitò per Christum re-
mitteri, alia redimi satisfacti nibus.* Atqui Paulus
clare pronunciat toto vitæ progressu nos per Chri-
stum iustificari à peccatis. Et paulò pòst: *Fixum
ergo maneat, iustitiam, qua donamur in Christo,
non vnius diei esse vel momenti, sed perpetuam, ut
sacrificium mortis eius quotidie nos reconciliet Deo.*
Hæc ille. Doctrinam Catholicam aut non
intellexit, aut bene intellectam calumniosè
traducit. Recōciliari nos Deo per Christum
per totam vitam, quoties in ea peccata pro-
labimur, quæ gratiam in baptismo datam
rescin-

rescindunt, perpetua & constans Catholica
Ecclesiae doctrina est, fuisseque semper: nec
minus gratuita est remissio peccatorum in
Sacramento poenitentiae quam in Sacramen-
to baptismi, nam & poenitentia absolutio-
nem praecedens, remissionem peccatorum
per modum meriti non consequitur, sed ad
eam necessario disponens, beneficio mortis
Christi eam accipit; nec quae absolutionem
& remissionem peccati sequitur satisfactio,
ea ad peccati remissionem quicquam facit,
sed ad poenitentiae tantum, peccatis remissis, ex-
olutionem spectat. Hae & passim à Theolo-
gis Catholicis traduntur, & iuxta manife-
stas Scripturas in Concilio Tridentino de-
finiuntur. Relapso post baptismum Simone
Mago, proponitur à Petro poenitentia agen-
da, ut remissionem peccati consequatur. An
Petrus propterea peccatum illud post ba-
ptismum commissum gratuito à Christo re-
mittendum negavit? Eum qui à prima cha-
ritate exciderat, iuber in Apocalypsi Ioan-
nes *ut poenitentiam agat, & prima opera faciat.* An
quia ad poenitentiam hortatur, remissionem
per Christum gratuitam sustulit? Paulus
lapsum fornicarium Corinthium *tradit Sa-
tanae in interitum carnis, ut spiritus saluus fiat.*
An illa hominis post baptismum relapsi ta-
lis vexatio & satisfactio gratuita per Chri-
stum remissioni aliquid praediebat? Sed
male habet impiū Calvinum, quod relapsis

Poeniten-
tiae do-
ctrina nō
collit gra-
tuitā pec-
catorum
remissio-
nem.

AA. 8.

Apoc. 2.

1. Cor. 5.

Q 5

post

post baptismum ad remissionem peccatorum adipiscendam poenitentia praescribitur, satisfactio imponitur, sola recordatio baptismi & una fides in Christum sufficere non docetur. Ita contra euidentes Scripturas suum impium commentum obtrudere

Poenitentia & satisfactio- nis doctrina, omnium Patrum doctrina.

In Regul. breu. ad inter. 2.

contendit. Interim Papistarum commentum inclamat. Sed vetustissimorum & doctissimorum Patrum (non Catholicorum hodie commentum) hanc esse iuxta tam claras Scripturas perpetuam & constantem doctrinam, intelligat Lector. Pulchrè inter

ceteros & appositè Basilius, Graecorum facile doctissimus: *Deus pro remissione peccatorum nostrorum demisso vnigenito filio suo, quantum in ipso est, ea iam ante omnibus condonauit.*

Quoniam autem misericordiam & iudicium Prophetæ canit, necesse est ut ea quæ à Prophetis & ab Apostolis de poenitentia dicta sunt, ea à nobis praesententur, ut appareant iudicia iustitiæ Dei. Calvinus cum suis ita Dei misericordiam celebrant, ut iustitiam extinguant. Aliorum Patrum sententias vide apud Robertum Bel-

Controu. tom. 2. de poenit. lib. 4. cap. 3. & seqq. item cap. 14. & seqq.

larminum. At, ait hoc loco Calvinus, *Paulus hic clarè pronunciat in toto vitæ progressu nos per Christum iustificari à peccatis.* Sanè quidem.

Nec de hoc dubitauit Basilius, aut alij Patres, qui poenitentiam & satisfactionem relapsis post baptismum necessariam esse docuerunt. Optimè quippe sciebant, tum cum tota hac poenitentia & satisfactione non nisi beneficio

beneficio mortis Christi gratuitam peccatorum remissionem dari, quando absque illo beneficio & fide in Christum nulla cuiusquam poenitentia, nulla quantalibet satisfactio, aliquam peccatorum remissionem consequeretur, aut ad eam consequendam legitima esset dispositio. Optimè quoque sciebant, sic esse gratuitam per Christum peccatorum veniam, siue in baptismo, siue post baptismum, vt Christi mandatis obtemperandum sit. Quū baptismum Christus institueret, & in eo remissionē peccatorum polliceretur; ne quisquā ea sola remissione facta omnia in perpetuum salua ac rata esse sibi persuaderet, & (vt Calvinus hīc loquitur) *iustitiam in baptismo à Christo donatam*, quæ iuxta illum nihil aliud quā remissio peccatorum est, *perpetuam esse, totaque vita permanere*, stante vna in Christum fide, adiecit Christus mandatorum suorum obseruationem necessariam. *Docentes (inquit) eos seruare* Matt. 23. *omnia quaecumque mandauī vobis*. Quod optimè Paulus intelligēs alibi dixit: *Christus per passionem consummatus, factus est causa salutis omnibus obtemperantibus sibi*. Atqui mandatum Christi est non solum istud, *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata*; sed etiam illud homini post baptismum relapso, *Poenitentiam age ab hac nequitia tua*. Hæc enim in Apostolo Petro Christi vox erat. Obteperare Christo, est, nō solum voluntatē Dei Patris facere, quod

Baptismi
institutio
& mādatorum
obseruatio simul
à Christo
cōiuncta.

Heb. 5. 9.

Matt. 19.

Act. 1.

roties

toties in Euāgelio iussit, sed etiam aliquando non faciētes, atque à prima charitate ex-
cidentes, pœnitētiā agere. Iuxta has Scri-
pturas, veteres Patres gratuita per Christū
reconciliationis nō ignari, iubent relapsos
pœnitentiam agere, ac diuinæ nihilominus
iustitiæ satisfacere, quia *miserecordiam & iudi-
cium* canit Deo Propheta regius. *Rogan-
dus est Deus, & nostra satisfactio placandus*, ait
doctissimus & sanctissimus Martyr Cy-
prius. Et alio in loco veluti Calvinum in
hac parte Nouatianū (vt & alibi notauimus)
perstringens: *Miserorum pœnitētiā mendacio-
rum suorum fraude corrumpunt, ne Deo indignanti
satisfiat. Datur opera, ne satisfactionibus iustis de-
licta redimantur.* Hæc rursus ille. Et adhuc
semel: *Quid debeant facere peccatores, magisteria
diuina docuere: operationibus iustis Deo satisfacere,
&c.* Nec ab eo differenter D. Augustinus:
*Non sufficit à malis factis recedere: nisi etiam de his,
quæ facta sunt, satisfiat Deo per humilitatis gemitū,
&c.* Sic & D. Gregorius: *Cogitandū est magno-
pere, vt qui se illicita meminit commississe, à quibus-
dam etiam licitis studeat abstinere, quatenus per hoc
conditori suo satisfaciat.* Hæc tota satisfactio
ipsi Deo facta, gratuita & perpetua per
Christum remissioni nihil præiudicat; tum
quia à Christo habet hæc fidelium satisfac-
tio vt Deusea placetur; tum quia sic per
Christum Deus mundum sibi reconciliat,
vt ab ipso mundo variam obedientiam &
iustitiam.

Ser. 5. de
lapsis.

Lib. 1.
epist. 3.

Serm. 1.
de elec-
mosyna.

Hom. 50.
cap. 15.

Hom. 34.
in Euan-
gelia.

Iusticiam flagitet; non solum ut in filiū eius credant, eiusque mortis beneficium agnoscant, sed etiam ut in omnibus eius voluntati obediant: ex quibus unū est, ut peccantes poenitentiam agant, & dignos poenitentiae fructus proferant. Sed haeretici horū temporum sic Christum Redemptorem gratuitum praedicant, ut Dominum & Magistrum non agnoscant. Beneficiū mortis avidè amplectuntur; obedientiam, quam flagitat, abrenunciant. In eum credere parati sunt, eius mandatis obtemperare recusant. Pigri & mali serui sunt, de mensa Domini sui comedere volunt, operas illi suas praestare detrectant. Aiunt se tam beneficiū Dominum habere, ut omnia ab illo bona gratuito accipiant, nullum ei obsequiū exhibere teneantur. Modò pro Dño agnoscant, & eius se subditos profiteantur, de reliquo vivant ut volent, eius praecepta violēt, voluntati quotidie resistant, totā familiam diuexent, quilibet cuilibet iniurias inferant, omnia illis salva ac tuta sunt; quibus illud Augusti Caesaris à ciue quodam Romano rusticè & tenuiter in prandio excepti, responderi potest: *Non putabam me tibi tam familiarem esse.* Certè isti satis familiariter Christo utuntur. Sed va illis. Alia & longè alia à Christo illis responsio dabitur: *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum Caelorum. Discite à me omnes operari iniquitatis. Nescio vos.*

Haeretici /
hodie
Christum
ita Redē-
ptorem
volunt,
ut Magi-
strum no-
liant.

Maet 7. &
25.

Sed

Sed ad Calvinum redeamus. Impietati suæ prætextum adfert ex illis hîc Pauli verbis: *A quibus non potuisti in lege Moysi iustificari.* Sic enim ex illis ratiocinatur: Tenendum memoria est, Iudæis mandatos fuisse legis ritus, et eorum usus quotidie in Ecclesia vigeret. Nam quotquot erant legis ceremonie, totidem erant ad consequendam remissionem peccatorum exercitia. Eorum omnium si veritas & substantia reperitur in Christo, sequitur, non aliud delendis peccatis esse piaculum quam eius mortem. Alioquin inter hanc & veteres figuras analogia non constaret. Hoc est igitur Calvinii argumentum. Veteris legis ceremonie erant quotidiana exercitia ad remissionem peccatorum consequendam. Illis omnibus ceremoniis & sacrificiis successit mors Christi veluti umbris veritas. Ergo sola mors Christi quotidianum & perpetuum piaculum est delendis peccatis. Respondeo, utcumque maior propositio non est absolute vera, quia nulla veterum ceremoniarum exercitia, nulla sacrificia ad peccatorum expiationem valebant, sed erant tantum *iustitie carnis*, fides autem veterum iustorum in Christum venturum, quam in illis sacrificiis & ceremoniis profitebantur, ad remissionem peccatorum valebat, quæ etiam fides contritione & poenitentia non carebat; tamen illa dissimulata, & tota conclusione concessa, nihil contra Catholicam doctrinam prius explicatâ conclusit Calvinus. Christi enim mors quoti-

quotidianum est & perpetuum delēdis peccatis piaculū, sed sensu iam dicto; interueniente fide, pœnitentia, satisfactione. Imò & veteribus illis iustis sola mors Christi perpetuum erat & quotidianum delendis peccatis piaculum, sed interueniente fide in illum venturum, quam illis sacrificijs protestabātur & exercebāt, non sine cōtritione & satisfactione. Dato enim de pecoribus suis *sacrificio pro peccato*, iuxta legis præsceptum, tum peccatū suū aliquo modo confitebantur, tum de eo se pœnitere illa data oblatione profitebantur, quando cum peccati manēte affectu, & in peccato persistendi proposito, illa fidei suæ professio & legis obedientia, & externa ceremonia, ad remissionem peccatorum consequēdam inane & ludicrum fuisset exercitium. Cæterum quia hanc fidei protestationem de Christo venturo in illis sacrificijs factam carnales Iudæi non intelligebant, vtpote cuius clarum & literale testimonium non habebant, vt ipse infra docet Calvinus, imò illis suis externis sacrificijs ac ceremonijs, operibusque merè legalibus, iustificari se coram Deo, & omnium peccatorum remissionem consequi, sibi persuadebant; docet eos Paulus, non illis legalibus ritibus & ceremonijs in lege Moſis præscriptis, sed vno Christi sacrificio, *qui vna oblatione consummauit in æternum sanctificatos, iustificari eos, & à peccatis liberari,* idque

Leuit. 5.
& Num. 5.

Vide Ge-
nebrardi
scholia in
Psal. 31.
ver. 6.

Ad Act.
cap. 26.
ver. 22.

Hebr. 10.
14.

Lococi-
tato.

Sacrificij
Christi &
veterum
ceremo-
niarum
analogia.

idque iuxta traditam ipsis à Patribus suis doctrinā, vt agnoscit Calvinus. Non aliud hic docet Paulus quàm quod in epist. ad Hebræos prolixius tractat, quoad ceremonias legales; & in epist. ad Romanos, quoad ipsam mandatorum decalogi obseruationem multis disputat; & in epist. ad Galatas de vtroque scribit, quāquam de ceremonijs legalibus magis. Quæ omnia, fauente Christo, vitæque comite, in singulis postea locis cōtra hæreticorum corruptelas explicabuntur. Non ergo hac ex parte inter veteres ceremonias & Christi sacrificium analogia consistit, quòd sicut illæ veterum pecca is delendis perpetua exercitia erant, sic nunc Christi mors perpetuum piaculum est, vt Calvinus ponit; (nam iuxta hanc analogiam illa vetera sacrificia verè peccata deleissent, sicut nunc mors Christi verè delet.) Sed hac est veterum sacrificiorum & sacrificij crucis Christi tota analogia, quòd illa quidem typicè adumbrabāt mortem Christi, vnde fieret remissio; Christi verò mors verum sit omnibus peccatis delendis piaculum, vt Paulus ad Hebræos latè disputat. Non enim alia querenda est veterum sacrificiorum analogia, quàm quæ vmbre & typo conueniat; quando illa omnia merè vmbatica erant, siue *vmbra habentia futurorum, non ipsam imaginem rerum*. Est igitur vmbatica analogia, non realis. Ibi quotidiana erant sacri-

sacrificia ymbratica ad mortē Christi præsignificandam cum fide in Christum venturum coniuncta. Nunc absque ymbraticis ullis sacrificijs, quia veritas aduenit, ipsa fide Christi mortem tenemus. Nec sola fide tenemus, vt ex illa morte à peccatis iustificemur (in quo Calviniani erroris cardo versatur) sed ex tota fidei obedientia eius mortis beneficium consequimur, quia mors illa Christi causa salutis facta est omnibus obtemperantibus illi. Deinde, vt mors illa in cruce semel peracta nobis applicetur, eiusque beneficio fruamur, perpetuam agimus, Christo hoc iubente, eiusdem mortis commemorationem, quæ quotidianum Christianorum sacrificium est, omnibus illis veteribus sacrificijs succedens, vt plurimis in locis docuit Sanctus Augustinus. Veri (inquit) sacrificij caro & sanguis ante aduentum Christi per victimas similitudinum promittebantur, in passione Christi per ipsam veritatem reddebantur, post ascensum Christi per Sacramentum memoria celebrantur. Et rursum: Sacerdos est ipse offerens, ipse & oblatio, cuius rei Sacramentum, quotidianum esse voluit Ecclesiæ sacrificium: cum ipsius corporis ipse sit caput, & ipsius capitis ipsa sit corpus, tam ipsa per ipsum quam ipse per ipsam suctus offerri. Huius veri sacrificij multiplicia variq; signa erant sacrificia prisca sanctorum, cum hoc vnum per multa figuraretur. Huic summo veroque sacrificio cuncta sacrificia falsa cesserunt. Hæc

R Augusti-

Christi
mortem
sola fide
non tene-
mus.

Contra
Faustum
lib. 20.
cap. 21.

De Ciuit.
Dei lib. 10
cap. 20.

Augustinus. Sic ab omnibus, à quibus in lege Moyſi non poterant veteres iuſtificari, per Chriſti mortem quotidiano ſacrificio commemoratam, à peccatis iuſtificamur.

39. *In hoc omnis qui credit, iuſtificatur.*

Hic quoque venienum ſuū aſpergit Caluinus, ſed eo curatu facilius, quo vulgarius, & ipſo penè uſu tritum. Ad hæc quippe verba ſic commentatur: *Declarat Paulus quomodo potiuntur homines iuſtitia Chriſti: nempe*

*Mēdaciū
putidum.

*quum * fide illā recipiunt. Quod autem impetrat fides, nullis operum meritis conſequimur. Quare non ambigua eſt Pauli ſententia, iuſtificari nos ſolā fide: quam Papiſte non minùs obſtinatè quàm acriter impugnant. Reſpondeo breuiter: nam & ad Euangelium Ioannis huiusmodi ſententias à Caluini toxicis repurgatas dedimus, & in epist. ad Rom. latius explicandi locus dabitur. Declarat Paulus primum & maximè neceſſarium medium quo homines iuſtificentur à peccatis ſuis, id eſt, vt Caluinus expoſuit, liberentur & abſoluantur ab illis, quum per Moſaica ſacrificia ab illis liberari non poſſent. De illa iuſtificatione loquitur Paulus, vt proxima ſententia luculenter docet; non autem de potienda iuſtitia Chriſti, vt ex ea nos iuſti denominemur ac ſimus.*

* Fides
Chriſti iuſticiam
recipiēs fig-
mentum
Caluini.

*Nec loquitur * de fide Chriſti iuſticiam recipiente; figmentum hoc Caluinianum eſt; ſed*